Overvloed tegenover aanvaarding

8 januari 1965
lezing 130

"Gegroet, allerliefste vrienden. Onze zegen voor ieder van jullie, ook voor het nieuwe jaar dat jullie starten. Ik wens jullie toe dat jullie inzet om spiritueel te groeien met succes wordt bekroond.

Het onderwerp van vanavond is fundamenteel voor de manier waarop de mens tegenover het leven staat. Ieder van jullie kan concrete hulp in deze lezing vinden. Dat vraagt wel dat je echt luistert, diep over deze woorden nadenkt en de lezing bestudeert. Er zullen vragen in je beantwoord worden waarvan je je misschien niet eens bewust was dat die er waren en dus onbeantwoord zijn. Mensen raken vaak verward door schijnbare tegenspraken als het over spirituele waarheid gaat. Daar hebben we al eerder over gesproken en ik wijs dan altijd op de gemeenschappelijke noemer die de twee schijnbare tegenstellingen tot eenheid brengt. Dat gegeven is van groot belang! Het maakt een eind aan verwarring, aan het denken in termen van of/of.

Er bestaan twee opvattingen over het leven en de spirituele werkelijkheid die totaal tegenstrijdig lijken. De ene zegt dat de spiritueel en emotioneel rijpe mens moet leren om de moeilijkheden in het bestaan te accepteren. Om het leven aan te kunnen moet hij accepteren wat hij niet direct kan veranderen, wat buiten zijn directe invloedssfeer ligt. Gebrek aan acceptatie veroorzaakt disharmonie, angst en spanning en vergroot de moeilijkheden. De gemoedsrust wordt erdoor vernietigd. Het vermogen om het onvermijdelijke te accepteren, zoals dood en andere aspecten van het bestaan, is een graadmeter voor een volwassen persoonlijkheid.

De andere opvatting leert dat er niets negatiefs geaccepteerd moet

worden en dat alle lijden, zelfs de dood, onnodig is. Dat er geen ander lot is dan dat wat een mens voor zichzelf creëert. Dat hij, wanneer hij daar toe besluit, zich een bestaan kan scheppen waarin hij niet langer hoeft te lijden. Werkelijk spiritueel ontwaken kenmerkt zich dan door het inzicht dat lijden niet geaccepteerd hoeft te worden, dat het universum open is, in onmetelijke overvloed beschikbaar voor alle mensen, hier en nu.

Dat lijken tegenstrijdigheden. Als je niet ziet dat deze visies niet met elkaar in strijd zijn raak je in verwarring, of je je dat nu bewust bent of niet. Je bent deze twee levenshoudingen ongetwijfeld tegengekomen in alle grote spirituele leren. En netzo goed in deze lezingen. In praktisch alles wat ik jullie leerde zijn deze beide benaderingen aanwezig.

En nu, vrienden, waarom sluiten deze twee visies elkaar niet uit? Waar is de gemeenschappelijke noemer, de verbindende sleutel? Het antwoord ligt in het element *angst*. Als je geluk wenst omdat je angst hebt voor ongeluk blijft geluk onbereikbaar. Als je naar geluk verlangt eenvoudigweg om gelukkig te zijn, en niet omdat je angst hebt voor de afwezigheid ervan, staat niets de verwerkelijking in de weg. Dat is een enorm verschil.

Zolang je *angst* hebt, is het soms onvermijdelijk om door dat wat je vreest heen te gaan, om zo je angst te verliezen. Als je je angst los kan laten door de waarheid te beseffen dat er geen reden tot angst is, is het niet meer nodig er doorheen te gaan. Maar de mens is daartoe vaak niet in staat. Daarom moet hij zo vertrouwd raken met de gevreesde situatie dat die haar dreiging verliest.

Zolang je uit angst voor het negatieve het positieve wil, verspert die angst de weg naar het positieve. Het bewustzijnsniveau van de planeet aarde met al zijn individuen in hun algemene staat van ontwikkeling wordt gekenmerkt door het feit dat de meeste mensen het positieve verlangen uit angst voor het negatieve dat er tegenover staat. Laten we een paar van die fundamentele verlangens nader bekijken.

Laten we beginnen met de grote dualiteit van leven en dood[1]. Dit zal ons een beter inzicht geven in de lezingen over dit onderwerp van een paar jaar geleden. Ik zei toen dat leven en dood hetzelfde zijn, twee facetten van één en hetzelfde proces. Ik zei dat de mens het vermogen om te

[1] Zie lezing 81 ‘Conflicten in de wereld van de dualiteit’ en
lezing 82 ‘Het leven en sterven van Jezus Christus, symbool voor het overwinnen van dualiteit’ (Noot vertaler)

sterven moet leren en dat dat kan door acceptatie, want door acceptatie zul je leren dat er niets te vrezen is, dat er in feite geen dood is. Ik zei ook dat wie het leven vreest ook bang zal zijn voor de dood en omgekeerd.

Het is onmogelijk echt van het leven te houden zolang iemand bang is voor de dood. Dat zie je steeds weer bevestigd wanneer je de menselijke reacties nauwkeurig observeert. Hoe meer iemand met schwung en vreugde leeft, hoe minder bang hij is voor de dood. Hoe meer hij voor de dood terugschrikt, hoe meer hij zich aan het leven vastklampt. Maar hij wil leven om de dood te vermijden en niet omdat hij er van geniet of dynamisch met leven verbonden is. Eigenlijk leeft hij helemaal niet. Zijn angst voor dood en sterven verhindert hem te leven. En alleen door diepgaand te leven, kun je leren dat het leven één oneindig proces is en sterven een tijdelijke illusie. Als iemand zich uit angst voor de dood aan het leven vastklampt, zal zijn leven noch zinvol noch plezierig zijn. Natuurlijk is dit, zoals altijd, een kwestie van gradatie. Omdat nauwelijks iemand totaal vrij is van angst voor de dood - anders zou hij niet in deze zijnssfeer geïncarneerd zijn - leeft bijna niemand echt. Sommigen zijn echter betrekkelijk vrij van deze angst en leiden daarom een relatief zinvol en gelukkig leven.

Omdat het voor de gemiddelde ziel bijna onmogelijk is om te beseffen dat de dood niet gevreesd hoeft te worden, moet de mens steeds weer de een na de andere cyclus van belichaming doormaken en leren om te sterven, totdat de dood (of het doodgaan) niet langer een beangstigende ervaring voor de ziel is. Wanneer de angst om te sterven overwonnen is, is eeuwig leven mogelijk. Zolang er angst voor sterven is, moet er door dat sterven heengegaan worden.

Een andere grote kwaad in de mens is de wens om alles onder controle te hebben. Als hij de touwtjes niet in eigen handen heeft voelt hij zich bang. Omdat spirituele scholen stellen dat de dood onnodig is, zeggen ze feitelijk ook dat de mens heer en meester over het universum is wanneer hij werkelijk zijn bestemming bereikt heeft; dat hij - en hij alleen - zijn eigen lot bepaalt. De ziel van de mens streeft naar dat doel. Maar zolang hij dit doet uit angst om de touwtjes niet meer in handen te hebben, moet hij leren om de controle los te laten en, indien nodig, zich soepel aan te passen aan wat is. Hij moet de fijne balans leren vinden tussen het roer in eigen hand nemen, zijn schip door de rivier van het leven sturen en het vermogen om los te laten. Hoe banger hij is om los te laten, hoe onevenwichtiger zijn zielsbewegingen zullen zijn en hoe meer hij dus de uiteindelijke controle over zijn lot wel moet verliezen. De strakke

controle waar hij naar grijpt is een schijncontrole waar hij niets mee bereikt. Het maakt hem alleen maar bang en gespannen. Het verhindert hem vertrouwen en rust te hebben in zichzelf en het levensproces. Dat vertrouwen kan alleen maar groeien door zich toe te vertrouwen aan het schijnbaar 'onbekende' en door de vaste greep los te laten. Daardoor bereikt hij uiteindelijk het volle meesterschap, zonder angst dat te verliezen. Want hij weet nu dat er niets te vrezen is.

Zover als de mens nu is, is hij nog niet in staat zichzelf en alle aspecten van het leven rechtstreeks te beheersen. Hij moet nog steeds - tijdelijk – bepaalde beperkingen die een ongewenst lot creëren in zichzelf accepteren. Die beperkingen wegwerken door pure uiterlijke wilskracht, uit angst, maakt de situatie alleen maar erger. Tijdelijke acceptatie van de huidige beperkingen en de gevolgen daarvan betekent niet dat je berust in tragedie en lijden, maar alleen dat je door een voorbijgaande fase van minder expansie, en van minder geriefelijkheid en geluksgevoel gaat en de beperkingen en verantwoordelijkheid accepteert voor de situatie zoals die nu is. Daardoor zal de angst ervoor overwonnen worden. En vanaf dat moment zal de deur opengaan.

De waarheid dat de mens op zijn hoogste ontwikkelingsniveau meester is over zijn lot, sluit zijn vermogen in tot loslaten en zich toevertrouwen aan grotere krachten dan zichzelf. Alleen op die manier kan hij één worden met deze krachten. Wanneer hij weigert om los te laten, de controle op te geven, doet hij dat vanuit zijn natuurlijke angst en *wantrouwen. Dan sluit hij zich af voor dat wat het weldadigste is; wat zijn kracht, zijn bevrijding en zijn gelukzaligheid IS.*

Een ander doel, waar de mens fundamenteel op gericht is, is het streven naar het hoogste genot. Alles waar we nu over spreken - eeuwig leven, meesterschap over je lot, het hoogste genot - zijn diepe, aangeboren, spiritueel instinctieve strevingen De ziel weet dat dit haar oorsprong en haar bestemming is en streeft ernaar die opnieuw te heroveren. Als de mens genot wil omdat hij bang is voor pijn of omdat hij de afwezigheid ervan vreest blijft de deur naar genot gesloten. Wanneer hij eenmaal ingezien heeft dat de afwezigheid van genot niet de afgrond van duisternis is waar hij voor terugdeinst, zal de angst de vervulling niet langer in de weg staan. Dit principe is van toepassing op ieder levens-terrein. Als de mens gezondheid wil uit angst voor ziekte, belemmert hij gezondheid. Als hij bang is om ouder te worden, belemmert hij eeuwige jeugd. Angst voor armoede belemmert overvloed; angst voor eenzaamheid vriendschap; angst voor vriendschap zelfstandigheid. En dit

gaat op voor alle tegenstellingen.

De grote vijand is angst. De beste manier om die vijand tegemoet te treden en te overwinnen is om te beginnen die angst te erkennen, hem toe te laten en naar buiten te brengen. Dat zal hem aanzienlijk verminderen en de weg openen naar verdere stappen om hem te verdrijven. Natuurlijk, dit verlangen moet - zoals altijd - duidelijk in gedachten en intenties tot uitdrukking komen. Als je echter tegen de angst ingaat, uit angst voor de angst, wordt het veel moeilijker. De rustige toelating ervan en de acceptatie voor dit moment, zal eerder helpen om hem te verdrijven dan het ertegen vechten.

Lang geleden bespraken we de drie voornaamste struikelblokken voor de ziel: trots, eigenzinnigheid en angst.[1] Hoe meer de mens tot integratie komt, hoe meer hij altijd bij één fundamenteel gegeven uitkomt. Dat geldt ook voor dit drietal. Trots en eigenzinnigheid worden gemakkelijk overwonnen als er geen angst meer is. Als je niet bang bent voor gezichtsverlies is er geen valse trots nodig. Als je niet bang bent om in de greep te raken van dingen waar je geen invloed op hebt, is er geen eigenzinnigheid nodig. Angst is de Grote Gesloten Deur. Hij verhindert je de toegang tot alles wat hier en nu direct beschikbaar is wanneer die angst uit je hart en je ziel verdwenen zou zijn. Dit is waar het in het leven om gaat, vrienden. Daar gaat het om in deze menselijke bewustzijnssfeer, met zijn voortdurend incarnatieproces, waarin je scholen van ervaring doorloopt. En dit is waar het in ons Pad om gaat: de ontdekking dat angst overbodig is.

Wanneer iemand te horen krijgt dat het noodzakelijk is om te leren accepteren, lijkt dat altijd in te houden dat hij een uiteindelijk lot van lijden en tekorten moet accepteren. Wanneer hem gezegd wordt dat hij zijn controle moet leren loslaten, denkt hij dat dat betekent dat hij in een afgrond van pijn, gevaar en ontberingen terechtkomt. Dat is de reden waarom zijn angst toeneemt, net zoals zijn harde weerstand en koppigheid. Hij deinst steeds verder terug voor wat zijn bevrijding, zijn eeuwige leven en zijn vervulling is. In werkelijkheid moet die acceptatie hem tot het inzicht brengen dat hij geroepen wordt om te ontvangen wat het meest begerenswaardig voor hem is. Het loslaten van controle, de kleine eigen wil, laat uiteindelijk een nieuwe vrijheid zien, iets wat positief en wenselijk is in plaats van het tegendeel. Daarom is er geen enkele reden meer om angstig de touwtjes in eigen hand te houden.

[1] Lezing 30 ‘Eigenzinnigheid, trots en angst’ (Noot vertaler)

Wanneer de ziel voldoende ervaring heeft opgedaan en diep overtuigd is geraakt van de waarheid dat er niets te vrezen valt, komt de menselijke identiteit plotseling tot een punt van verwerkelijking en openbaring waarin die acceptatie niet langer als een waagstuk wordt gezien. Hij omarmt dan namelijk de hele overvloedige kosmos en maakt er deel van uit. Dan is het niet langer een kwestie van door de angst heengaan om eraan te ontstijgen. Dan is hij klaar en rijp voor alle vervulling, alle overvloed, alle gelukzaligheid en het hoogste genot in het bevrijde leven en in het eeuwige leven, met al zijn aspecten van dynamiek en vreugde. Alles wat het menselijk hart verlangt is rechtstreeks toegankelijk wanneer het de angst overwonnen heeft. Niets staat in de weg wanneer de angst voor het tegenovergestelde verdwenen is. Deze waarheid is de bevrijding waar je ziel op gewacht heeft. Het is alsof je thuiskomt. Alsof je ziel zegt: “Oh, zit dat zo! Waarom heb ik die wonderlijke eenvoud niet eerder gezien? Waarom heb ik mezelf gekweld met al die zinloze ontbering?” En je stapt uit je begrenzingen: de wereld wordt je eigendom!

Maar waar de ziel nog niet klaar is voor dit inzicht, moet zij leren dat er niets te vrezen valt. Dat doet zij door in een wereld te leven die een uitdrukking van deze onwetendheid is, want alleen zo kan de onwetendheid (over het feit dat er niets te vrezen is) worden doorbroken. Het zelf moet de waarheid ontdekken dat zelfs datgene wat op dit moment pijn doet, wat je met lege handen doet staan, nooit echt dat is wat je vreest. Jullie kennen allemaal die ervaring, vrienden. Hoe vaak kwam je niet, toen je bang was voor een bepaalde gebeurtenis en er doorheen was, tot de ontdekking, dat het niet half zo erg was als je gevreesd had?

Dit brengt ons bij het belangrijke punt dat het essentiële element van angst niet een bepaalde onwenselijke factor of gebeurtenis is, maar een onbekende kwaliteit in angst. *Dát is het belangrijkste element van angst.* Nu kun je bang zijn voor iets vanuit een eerdere ervaring, of die nu bewust of onbewust is geweest. Wanneer je echter door zo’n ervaring heengaat in een toestand van angst, doet dat je waarnemingsvermogen sterk verminderen. De ervaring wordt niet werkelijk geregistreerd en verwerkt. De angst vertroebelt de blik en het vermogen tot objectief oordelen. Daarom kun je heel goed in een bepaalde gemoedstoestand door iets heengegaan zijn en achteraf zien dat je de situatie meer volgens je verwachtingen dan zoals hij echt was ervaren hebt.

Daarom moet de ziel zo vaak iets herhalen voordat zij zich van angst kan

bevrijden. Dit geldt vooral voor de ervaring van het sterven. Laat ik jullie verzekeren, vrienden, dat geboren worden een oneindig groter trauma is dan sterven. Toch bestaat er een eigenaardig collectief beeld over het angstige aspect van sterven. Dit gemeenschappelijke beeld is diep verankerd in alle zielen die steeds weer opnieuw naar deze aardse sfeer komen. Wanneer iemand door de op zichzelf bevrijdende ervaring gaat van het loslaten van het fysieke lichaam, veroorzaakt dit beeld zo'n angst, dat men te gespannen is om de ervaring van het sterven volledig bewust te registreren.

Daarbij komt dat zijn bewustzijn de feiten van het doodgaan niet wil weten en alleen het onbekende element opmerkt. Zijn angst verdooft hem half, zodat de waarheid niet door kan dringen. Wat hij ervaart is vaag omdat hij op dat moment een erg laag bewustzijnsniveau heeft. Het weinige dat hij opmerkt is snel vergeten, want herinnering is afhankelijk van een ontspannen gemoedstoestand, niet vertroebeld door angst, vooroordeel en misvattingen. Wat de ziel zich nog herinnert, wordt spoedig weggevaagd door het krachtige effect dat het collectieve beeld opnieuw op het individu heeft.

Daarom gebeurt het vaak dat iemand op het moment van de overgang denkt: "Oh, is dit het nu? Wat prachtig." Maar zoals gezegd kan het collectieve beeld niet uitgeschakeld worden wanneer de waarheid niet bij het volle bewustzijn ervaren wordt. Angst blokkeert de volledige ervaring. Bij elke herhaling dringt er echter een beetje meer van de waarheid door, totdat langzaam maar zeker de ziel zich van deze angst bevrijdt en ontspannen tegenover deze overgang komt te staan - net zo ontspannen als wanneer je 's avonds gaat slapen of aan een nieuwe periode in je leven begint waarover je geen onbekende of angstopleverende twijfels hebt, maar waar je je juist op verheugt. Sterven wordt veroorzaakt door de angst ervoor. Het wordt overbodig en vindt niet meer plaats wanneer de angst ervoor verdwijnt.

Hetzelfde principe is van toepassing op allerlei andere levensgebieden, waarvan ik er een paar als voorbeeld genoemd heb. Waar angst is, produceert die angst de omstandigheden die men vreest. Tegelijkertijd zijn die gebeurtenissen de enige manier om het zelf te overtuigen dat de angst onnodig is. Hoe bekender een gebeurtenis, hoe minder angst hij oproept. De vicieuze cirkel bestaat hierin dat angst de vermogens om te leren kennen blokkeert en de zintuigen verdooft. Maar elke vicieuze cirkel kan doorbroken worden. Je vindt misschien dat iemand terecht bang kan zijn voor echte pijn. Maar kijk eens naar het volgende,

vrienden: je bent alleen zo buitengewoon bang voor pijn wanneer je niet weet waar het toe leidt, wanneer je er gevaar van verwacht, bijvoorbeeld een ernstige ziekte met de dood als gevolg. Als je weet dat een bepaalde pijn niet levensbedreigend is, kan hij rustig verdragen worden en dus ophouden pijnlijk te zijn. Wanneer je je angst onder ogen ziet en hem ronduit erkent, is het van belang het onbekende element erin te begrijpen en duidelijk vast te stellen. Dan kun je het onbekende misschien een beetje minder onbekend maken en in sommige gevallen zelfs volledig elimineren, terwijl je in andere gevallen bewust accepteert dat sommige factoren voor het moment moeten blijven en je daarbij ook de angst accepteert. Waar onzekerheid over de toekomst is, is angst. Voor iets wat je werkelijk kent, zelfs al zijn dat de grootste moeilijkheden, ben je nooit bang. Om het onbekende te leren kennen, moet je het gevreesde onbekende binnengaan - zoals de ervaring van het sterven. Hiermee wordt echter zeker niet bedoeld dat je negatieve en pijnlijke ervaringen zou moeten zoeken. Wanneer je je met je hele hart opent voor positieve ervaring, zonder een spoor van angst voor het negatieve, zal het onbekende steeds bekender worden; het leven wordt een steeds grotere vervulling, op alle niveaus.
Nu, vrienden, zijn hierover vragen?"

VRAAG: Is dit de enige sfeer waarin je door de ervaring van het sterven gaat zoals wij dat kennen?

"Ja. In andere sferen zijn er andere ervaringen, van even groot belang voor de ontwikkeling van de ziel".

VRAAG: Worden alleen degenen die bang zijn voor de dood in deze sfeer geïncarneerd ?

"Het is een van de redenen waarom deze zielen in juist deze sfeer van bewustzijn getrokken worden. Wanneer iemand bang is om dood te gaan, schept die fundamentele angst een groot aantal andere zielstoestanden en misvattingen die allemaal onderling samenhangen. Zoals ik al gezegd heb: angst voor de dood is ook angst voor het leven, voor het onbekende in beide. Als die angst bestaat, moeten er misvattingen, onjuiste indrukken in de ziel zijn. Wanneer angst de ziel inperkt is de mens niet in staat om deel te worden van de kosmische Levenskracht die hem wil omhullen en op zachte wijze tot rijping brengen. Hij verzet zich ertegen alsof het zijn vijand is. In werkelijkheid zit de vijand in hemzelf, een product van valse angsten, misvattingen en onnodige beperkingen. Daardoor keert de mens zich tegen zichzelf. En hoewel een deel in hem

voortdurend naar vervulling streeft, wat zijn geboorterecht is, streeft een ander deel in feite naar pijn en gebrek. Het grote gevaar waarvan hij ten onrechte denkt dat het onvermijdelijk is, schijnt minder bedreigend wanneer hij het zichzelf zo snel mogelijk aandoet. Dan is het tenminste niet meer onbekend. Maar vermijdbare negatieve ervaring heeft een bittere smaak. Negatieve ervaring naar je toehalen uit angst en gebrek aan inzicht, is veel moeilijker te verdragen dan negatieve ervaring als gevolg van nog aanwezige beperkingen. Daar stort je jezelf niet zomaar in. En dat doet een mens zo vaak. Het vraagt een diep inzicht in de mechanismen van je innerlijke processen om dit te ontdekken. Alleen dan is het mogelijk om dit destructieve proces te stoppen. Wanneer je het ritme van je leven leert kennen en er niet langer tegen in gaat of je erin stort en probeert te forceren zodat het natuurlijke ritme verstoord wordt, zal je een deel van de grote kosmische krachten worden, waarmee je kan spelen en bouwen en zodoende werkelijk meester van het universum worden".

VRAAG: Wat bedoelt u met sferen?

"Sferen van bewustzijn, sferen van zijn. Overal waar entiteiten met een min of meer gelijke staat van bewustzijn elkaar opzoeken - en dat doen ze volgens een onveranderlijke wet - kun je dat totale bewustzijnsniveau een sfeer noemen. Spiritueel gezien zijn ruimte en beweging allemaal uitdrukkingen van bepaalde bewustzijnstoestanden. Daarom is het zo moeilijk voor een entiteit die is afgestemd op driedimensionaal denken om uitspraken te begrijpen van een bewustzijn dat niet alleen méér dimensies omvat maar deze dimensies tot zuiver bewustzijn verenigt. Vandaar dat, wanneer over spirituele sferen gepraat wordt, het gevaar bestaat dat de mens zich daar wel heel erg simpele voorstellingen van gaat maken, alsof het om geografische gebieden gaat, ergens in de ruimte gelokaliseerd. Hoewel het niet onwaar is dat het hele universum bewoond is, zijn alle ruimte en tijd, alle planeten en sterrenstelsels, het werkelijke universum met zijn myriaden sferen in de mens zelf te vinden. Dit maakt het bestaan van talloze andere spirituele werelden echter niet tot abstracte ideeën. Ze zijn werkelijkheid, precies zoals elke planeet een werkelijkheid is die binnen en buiten bestaat. Als ik spreek over entiteiten met een min of meer vergelijkbare ontwikkeling moet dit niet letterlijk opgevat worden. Er is een marge. Het kan niet ontkend worden dat er een aanzienlijk verschil in ontwikkeling is tussen mensen, evenals uiteraard tussen entiteiten uit andere bewustzijnssferen. Toch hebben zij allerlei aspecten gemeen, ondanks grote verschillen in vermogen tussen oudere, meer ontwikkelde zielen en jongere, die betrekkelijk nieuw zijn

in deze toestand of fase. Maar er is een duidelijke grens in beide richtingen. Ze kunnen allemaal tot vervulling komen, alleen maar door bij elkaar te komen en door de verschillen die daaruit ontstaan. Daarom worden zij naar elkaar toegetrokken en vormen een zogenaamde 'sfeer'."

VRAAG: Ik kan me geen voorstelling maken van een sfeer. Kunt u een voorbeeld geven van een andere sfeer?

"In een andere lezing heb ik uitgelegd dat de situatie in deze aardse sfeer een exacte uitdrukking is van het totale bewustzijn van alle menselijke wezens die deze sfeer bewonen. Dit omvat uiteraard al diegenen die op dit moment niet in een lichaam verblijven, maar in deze sfeer thuis horen vanwege hun ontwikkelingsfase en daarom opnieuw hier zullen incarneren. Ik vertelde toen dat alle schoonheid op deze aarde, in de natuur en in dat wat door de mens geschapen is, een directe uitdrukking is van die innerlijke kwaliteiten die in harmonie met het universum zijn. Omgekeerd zijn ook alle oorlog, armoede, ruzies, allerlei moeilijkheden, ziekte en sterven, uitdrukking van de verwarring van de mens, de bewustzijnstoestand waarin hij vasthoudt aan negatieve emoties. Met andere woorden deze aarde met al haar gunstige en ongunstige omstandigheden, haar grootheid en onbeduidendheid, het is allemaal een direct gevolg van alle bewustzijnsstaten die haar bewonen. Dat alles bij elkaar kan je een 'bewustzijnssfeer' noemen. Andere sferen zijn ook een uitdrukking van het totale bewustzijn daarin. Als het totale bewustzijn hoger is dan hier, zijn de omstandigheden er evenredig harmonieuzer en minder moeilijk. Waar het algemene niveau van waarachtigheid hoger is, is het onvermijdelijk dat in zo'n sfeer minder beperkende omstandigheden ontstaan."

VRAAG: Reïncarneren we in dezelfde sfeer?

"Totdat de mens geleerd heeft om de disharmonie en dwaling van deze bewustzijnstoestand te overwinnen. Uit alles wat ik gezegd heb - vroeger en ook in deze lezing - is het duidelijk dat, zolang het bewustzijn niet tot een hogere graad van waarachtigheid gekomen is, er geen nieuwe sfeer gecreëerd kan worden voor de betreffende entiteit. Want zijn omgeving en zijn innerlijke bewustzijnsstaat zijn een en dezelfde. De mens reïncarneert niet in dezelfde sfeer omdat een god hem 'stuurt' of 'beveelt', maar volgens wetten van aantrekking en afstoting. Het is net als met chemische wetten. Je moet niet denken dat de sfeer er eerst is en dat de mens daar vervolgens ingezet wordt of erin incarneert. Het is omgekeerd. De sfeer is het gevolg van het denken, voelen, de houding

van de mens, zijn algemene toestand, het totaal van zijn persoonlijkheid. De sfeer is een uitdrukking van hemzelf. Als hij andere kwaliteiten dan deze sfeer uitdrukt, wordt hij daar niet langer toe aangetrokken, maar naar een andere sfeer die de uitdrukking is van de meerderheid van de wezens waarvan hij zelf deel uitmaakt.

VRAAG: Zijn er sferen die fysiek zijn, zoals de onze?

"Jullie maken te willekeurig onderscheid tussen het fysieke en het niet fysieke. De mens bestaat uit vele lagen, elk van een speciale dichtheid. Hoe hoger het bewustzijn, des te fijner de dichtheid van de materie. Dat maakt hem echter niet vormloos of minder werkelijk. Al naar gelang zijn overtuigingen, zal hij in sferen getrokken worden van meer fysieke, dat wil zeggen dichtere stof of van fijnere trillingen. Als zijn hele denken nog aan een oppervlakkige en materialistisch niveau gebonden is, zal de materie die hij voor het voertuig van zijn geest produceert dienovereenkomstig zijn. Hoe dichter de stof, hoe meer onwetendheid, dwaling, misvattingen, vooroordeel, beperking, duisternis en dus meer lijden. Wanneer de mens beseft dat zijn werkelijke zelf niet alleen maar in het lichaam is, zal zijn waarnemingsvermogen zich uitbreiden en de stof van zijn zielssubstantie zal veel fijner worden, gevoeliger voor de waarheid, zodat een groter besef van de werkelijkheid zal ontstaan.

Het is buitengewoon belangrijk voor allen die op dit Pad zijn, om te zien waar je, in jouw speciale geval, uit angst voor het negatieve naar het positieve alternatief grijpt. Wanneer je vindt waar je bang voor bent en vanuit negatieve motieven het positieve wilt, wordt het veel makkelijker om jezelf uit deze toestand los te maken. Dan ben je in staat om de rijke overvloed van het leven binnen te gaan met opgeheven hoofd, als een vrij mens. Het is deze zielsbeweging die het grote verschil uitmaakt. Deze zielstoestand van onbevreesdheid voor het negatieve brengt de overtuiging voort dat er nooit iets negatiefs noodzakelijk hoeft te zijn en dat het de bestemming van de mens is om gelukkig te zijn en zich steeds verder te ontplooien. Waar die overtuiging bestaat moeten de uiterlijke factoren volgen. Voor een gevreesd alternatief terugdeinzen en daarom naar het positieve verlangen, maakt dit laatste tot een onbereikbare illusie. Dit kan veel van mijn vrienden duidelijk maken waarom een aantal deuren gesloten zijn gebleven, ondanks vooruitgang en inzichten. Het vraagt echter, met behulp van de verkregen inzichten, een helder bewustzijn om het bestaan van een dergelijke angst op te merken en om je bewust te worden van het fijne onderscheid tussen geluk willen om het geluk of om ongeluk te vermijden.

Ik heb in algemene termen gesproken. De specifieke verlangens en de angst voor het tegenovergestelde daarvan moeten in jullie persoonlijke werk onderkend worden. Voor de menselijke ziel is niets groot of klein, belangrijk of onbelangrijk. Want alles wat oppervlakkig gezien een onbelangrijk detail schijnt, is uiteindelijk verbonden met de grote vragen van het leven. Wanneer je deze elementen vindt, zullen nieuwe deuren voor jullie opengaan, vrienden. Zelfs vóór dat je de angst zelf kunt loslaten, maakt het een groot verschil in de houding tegenover jezelf, je leven en een bepaald verlangen dat onvervuld gebleven is, wanneer je de angst erkent en weet wat hij betekent. Dat is een heel belangrijke sleutel. Het is ook niet zo dat de aanwezigheid van angst voor het negatieve noodzakelijkerwijs een gezond verlangen naar het positieve omwille van het positieve, uit zou sluiten. Het is heel goed mogelijk en komt zelfs vaak voor dat er een gezond verlangen bestaat dat echter tegelijkertijd heimelijk vergezeld wordt door een vervormde motivatie, namelijk de angst voor het ongewenste alternatief. Als je eenmaal je vinger op de angst kunt leggen, kun je dit direct in je meditatie betrekken. Dit zal een groot verschil op je Pad maken. Het kan een werkelijke oplossing zijn voor veel problemen die tot nu toe koppig afgesloten zijn gebleven. Alleen al het besef dat je niet vrij kunt zijn omdat je vrijheid wilt uit angst voor gevangenschap, zal de bevrijding een stuk dichterbij brengen. Als je beseft dat je niet vrij kunt zijn omdat je onvrijheid vreest, betekent dat inzicht een grotere vrijheid voor je. Dit klinkt misschien heel ingewikkeld en paradoxaal maar als je er diep over nadenkt zul je begrijpen hoe waar het is. Je zult deze waarheid leren kennen!

Gezegend zij ieder van jullie, vrienden. Mogen deze woorden jullie geest verheffen en jullie dichter bij het licht van de waarheid brengen, bij de werkelijkheid van de liefde, bij de niet eindigende verrukking van spiritueel leven.
Wees in vrede, wees in God!”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1965.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: ‘Abundance versus Acceptance’.
Vertaling door Anna Bol in 1986; herzien in 1999 door Marga Croon.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2010